

Ετησία συνδρομή δραχ. . . . 42
Τιμή τῆς Καταχωρήσεως δι' ἕκαστον στίχ. λεπ. 45

ΕΡΜΗΣ

ἐκ δίδεται
ἐκτάκτως

Ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 1844 ἐξέδωκεν ἡ συντακτικὴ τῶν Ἑλλήνων Σύνοδος τὸ ἐπονείδιστον ἐκείνο καὶ ἀνθεθνικὸν κατὰ ἑτεροχθόνων ψήφισμα, εἶχον τουλάχιστον ὡς δικαιολόγημα οἱ προκαλέσαντες αὐτὸ τὰς καταχρήσεις, τὰς ὑποκαταστάσεις καὶ κατὰ κείρον Κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος ἐπραξάν, ἀποπέσεισαν τὰς δημοσίους θέσεις εἰς νεήλυδας μόλις πατήσαντας τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος.

Τὰς ἐπιβλαβεῖς συνεπείας τοῦ ψήφισματος τούτου μεγάλως ἠσθάνθη τὸ ἔθνος, διότι καὶ ἡ διοικητικὴ καὶ ἡ οικονομικὴ καὶ ἡ δικαστικὴ ὑπηρεσία ἐστερηθήσαν ἀνδρῶν ἐργοντων πολυειδεῖς γνώσεις, πολυπειρίαν καὶ τιμιότητα.

Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἄραγε εἰς τοῦτο μόνον περιορίσθη; Ὁχι βέβαια. Τὸ ἀνθεθνικὸν ἐκείνο ψήφισμα ἐπέφερε καὶ ἄλλας μεγαλητέρας εἰς τὸ ἔθνος ἐπιζήμιους συνεπείας, ἐψύχρανε ἡλικιὰ ἅπαντας τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ὁμογενεῖς μας, ἐξ ὧν πολλοὶ λίαν εὐκατάστατοι καὶ τοὶ πρὸ πολλοῦ ἐτοιμαζόμενοι νὰ μεταναστεύσωσιν ἐν τῇ Ἑλλάδι μετὰ τῶν οἰκονομικῶν τῶν μετέβαλον σκοπῶν, μὴν ἀνεχόμενοι νὰ θεωροῦνται ὡς εἰλωτες εἰς τόπον, ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ πατρῴου καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ συγγενεῖς τῶν καὶ οἱ συμπολίται τῶν μεγάλως ἐμόχθησαν καὶ ἐθυσιάσθησαν. Πολλῶν δὲ Ἑλλων ἐπαυσαν ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ νὰ παρέχωσι βοηθήματα εἰς τόπον εἰς τὸν ὅποιον ἐθεωροῦντο ὡς ξένοι.

Μολονότι δὲ τὰς ζημίας ταύτας συνησθάνθημεν ἅπαντες καὶ συνομολογοῦμεν, δὲν ἐσωφρονίσθημεν μολοντοῦτο μετὰ πενταετῆ πείραν, καὶ τῆς ἀφροσύνης μας ταύτης τραυνοὶν δείγματα εἶναι ἡ ἐσχάτως γενομένη ἐν τῇ βουλῇ ἀκέρωσις τῆς βουλευτικῆς ἐκλογῆς τῆς Μινώας, ἧτις δὲν ὑπαγορεύθη βέβαια, ὡς εἶναι πασιγνώστον, ἀπὸ σέβας πρὸς τὸν εὐλογικὸν νόμον, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐπάραιον καὶ ἀνθεθνικὸν κατὰ ἑτεροχθόνων πνεῦμα διότι τὰ αὐτὰ σχεδὸν πρόσωπα τὰ ὅποια ἐπροκάλεσαν ἐντὸς τῆς συντακτικῆς συνόδου τὸ ἄλλοθρον ἐκείνο ψήφισμα, ἢ ἄλλως εἰπεῖν, οἱ πρωταθληταὶ τοῦ ψήφισματος τούτου κύριοι Ρήγας Παλαμίδης καὶ συντροφία μέρος μὲν ἐκ τῶν συναδελφῶν τῶν εὐρόντες ὀπαδοὺς τοῦ ἀνθεθνικοῦ τούτου κατὰ ἑτεροχθόνων συστήματος, μέρος δὲ πτωχοὺς τῶ πνεύματι ἀπατήσαντες ἀπέκλεισαν ἐκ τοῦ βουλευτικοῦ περιβάλλοντος τὸν τῆς Μινώας βουλευτὴν, διότι ὡς καὶ ἄλλοτε ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ εἰπωμεν, θεωροῦν τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀποκλειστικὸν τιμάριον

αὐτῶν, τὸ σύνταγμα ὡς ὑπὲρ αὐτῶν μόνων γενόμενον, καὶ ὡς μέσον τοῦ νὰ κατέχοσι τὴν ἐξουσίαν τὴν ὅποιαν διεχειρίσθησαν πάντοτε διὰ τὴν πλουσιότητα ἐκ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἰδρώτος τῶν δυστυχῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, τοὺς ὑποίους θεωροῦν ὡς κτήνη, καὶ ὡς πλασθέντας διὰ τὴν ἐργάζονται ὑπὲρ αὐτῶν. Τοῦτο δὲ τὸ νέον στίγμα ἐπετέθη ἐπ' ἡμῶν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν παρὰ πᾶσαν ἄλλην ὀφείλει ἡ Ἑλλάς νὰ δώσῃ μεγάλα δείγματα εὐμενείας καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐκτὸς τῆς ἐλευθερᾶς Ἑλλάδος ὁμογενεῖς μας, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἴσως δὲν εἶναι πολὺ μακρὰν ὁδὸν μεγάλου ζητήματος, ἐκ τῆς ὅποιας ἐξαρτάται τὸ λαμπρὸν καὶ ἔξοχον τῆς Ἑλλάδος μέλλον, εἰς ἐποχὴν τέλος καθ' ἣν ὅλα σχεδὸν τὰ πολιτισμένα ἔθνη τοῦ Κόσμου συνταράττονται, ἀγωνίζονται καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐκτείνωσι τὸν ἐθνισμόν των ὅσον ἔνεστι μακρότερον.

Παράπονα ἐκ μέρους τινῶν ἐκ τῶν κυρίων συνδρομητῶν μας ἐγένοντο διὰ τὴν μὴ τακτικὴν τοῦ φύλλου μας ἐκδοσιν, εἰς τὰ ὅποια ἐνομίσκαμεν δίκαιον ν' ἀντιτάξωμεν τὰς ἐξῆς δικαιολογίας μας.

Ἐὰν οἱ κύριοι συνδρομηταὶ μας (καὶ ἐννοοῦμεν τοὺς παρακονοθέντας) ἤθελον εὐχεστηθῆν ν' ἀναγνώσωσιν ὁλόκληρον τὴν τῆς ἐφημερίδος μας κεφαλίδα, ἤθελον εὐρεῖ ἐν αὐτῇ σημείωσιν ὅτι ἐκδίδεται ἐκτάκτως ἢ σημειώσας δὲ αὐτὴ ἐγένετο, διότι ἄλλο κύριον ἐπιτήδευμα παρὰ τὴν δημοσιογραφίαν ἔχοντες ἡμεῖς, προειδοῦμεν βεβαίως ἔλεον εἰσελθεῖν ἐποχὴν καθ' ἣν ἠθέλωμεν εὐρεθῆ ἐπιφορτισμένοι μετὰ πολλὰς ἀσχολίας ἐξ ὧν πορίζομεθα τὰ πρὸς τὸ ζῆν τῆς οἰκογενείας μας, καὶ τὰς ὅποιας δὲν ἠθέλωμεν βέβαια παραμελεῖν διὰ τὴν ἐπαχολώμεθα εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ἐπιζήμιον μᾶλλον ἢ ὀφελίμον ὕλικὸς ὡς πρὸς ἡμᾶς. Ἐνεκα τούτου καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς ἐφημερίδος μας ταύτης προσδιωρίσθη εὐτελεστάτη εἰς δραχμὰς δώδεκα κατ' ἔτος, εὐτελεστέρα δηλαδὴ κατὰ πολὺ τῆς τῶν λοιπῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων τοῦ Αἰόλου, τῶν Εὐχῶν τῶν Λαῶν καὶ τοῦ Παρατηρητοῦ τῶν Κυκλάδων. Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς κυρίους συνδρομητὰς μας νὰ δευχθῶσιν ἐπιεικέστεροι πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ ὑποσχεθῶσιν πρὸς αὐτοὺς ὅτι θέλομεν ἀναπληρῶσαι ἀρκούντως πᾶσαν μετὰ τὴν ἀνωτέρω παρατήρησιν ἑλλειψίν μας. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ ὅμως νὰ ὑποβάλωμεν πρὸς αὐτοὺς

τὴν ἐξῆς παρατήρησιν μας.
Τὶ ὀφελήθησαν ἄραγε ἢ τί ὀφελούνται ἐκ τῆς δημοσιογραφίας καὶ αὐτοὶ δαπανῶντες εἰς τὴν συντήρησιν τῶν ἐφημερίδων καὶ ἡμεῖς κοπιῶντες χωρὶς ν' ἀπολαμβάνομεν οὐδ' ὅσα μᾶς ἀναγκαῖον ἀπολύτως ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἰδικῆς μας ἐφημερίδος; Μήπως δίδεται ἀκρόασίς τις ἢ προσοχὴ εἰς τὰ ὑπὸ τοσοῦτων ἐφημερίδων δημοσιεύομενα παράπονα καὶ δεινὰ τὰ ὅποια ὑποφέρουν οἱ ἔμποροι, οἱ γεωργοὶ, οἱ ναυτιλλόμενοι καὶ ἐν γένει οἱ λαοὶ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῆς ληστείας, τῆς καταπίεσεως, τῆς ἀδικίας καὶ τῆς διαφθορᾶς; Μήπως λαμβάνεται πρόνοιά τις ἐκ μέρους τῆς ἐξουσίας ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς καταστάσεώς μας διοικητικῶς, οικονομικῶς καὶ δικαστικῶς, ἧτις κατήνησεν ἤδη εἰς τὸν ὑπέρτατον τῆς ἀθλιότητος βαθμόν; Οὐχὶ βέβαια. Διότι καθ' ἡμᾶς μετὰ τῶν ὁμοίων εἶναι σύμφωνοι ἅπαντες οἱ συμπολίται μας, οἱ ἀγαπῶντες τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐπιθυμοῦντες τὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος μας, μετὰ λύπην μας παρατηροῦμεν ὅτι τὸ κακὸν προβαίνει ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὅτι ἡ κακία, ἡ ἀδικία καὶ ἡ κακοήθεια ἀντὶ νὰ περιφρονῶνται, νὰ καταδιώκωνται καὶ νὰ ἐκλείπωσιν, ἐπαινοῦνται, βραβεύονται καὶ αὐξάνουσιν, ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ τιμὴ ὑποχωροῦν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν μοχθηρίαν καὶ τὴν ἀγυρτείαν, καὶ ὅτι οἱ προσδιορισμένοι νὰ ἐνεργῶσι σύμφωνα μετὰ τὰς εὐχὰς τοῦ ἔθνους καὶ μετὰ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ, εἴτε λαμβάνουν μέρος ἐκ τῶν ὀφελειῶν τῶν προκοπτοῦσων ἐκ τῶν ἀδικιῶν καὶ τῶν καταπίεσεων, εἴτε εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανοι νὰ πράξωσι τὸ καλόν, νὰ πράξωσι δηλαδὴ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἔθνους τὸ τοσοῦτον φιλόνομον, φιλοδίκαιον καὶ εὐφρῶν, ἔθνος προωρισμένον νὰ εὐεργετηθῇ, ὡς καὶ ἄλλοτε, τὴν ἀνθρωπότητα, ἐὰν ἐχειραγωγείτο εἰς τὸν πρὸς ὅν ὄρον τοῦ ὑπὸ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης. Εἰς τί μᾶς ὀφελεῖ λοιπὸν ἡ δημοσιογραφία, ὅταν ἡ φωνὴ μας καὶ μετὰ τῆς ἰδικῆς μας ἢ φωνῆς τοσοῦτων ἄλλων ὀργάνων τοῦ τύπου, ἀποβαίνει ὡς ἡ τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ φωνή; Μήπως ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἄνθρωπος δὲν ἀπαυδεῖ καὶ δὲν βαρύνεται καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν του ὑπαρξίν, ὅποταν βλέπῃ τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν μοχθηρίαν καταπιεζούσας αὐτὸν παντοιοτρόπως, ὑψοοῦσας τὰς κεφαλὰς των καὶ ἐπαπειλούσας τὴν καταστροφὴν ὡς καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας ἀτομικῆς του ὑπάρξεως;

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ.

ΕΘΕΛΒΙΝΑ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.
Συνέχεια. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 367 ἕως 380.

ΚΕΦΑΛ. ΙΗ'.

Ἄρ' οὐ λοιπὸν ἡ Ἐθελβίνα ἐφέρεθ' εἰς τὸν ἕρσειον πύργον, μόλις ἐπάτησε μέσα, καὶ εὐθὺς ἐπέσειν εἰς τοὺς πόδας τῶν στρατιωτῶν, καὶ τοὺς ὤρισεν νὰ τῆς ἀφαιρέσωσιν μᾶλλον τὴν ἀθλίαν ζωὴν, παρὰ νὰ τὴν θάψωσι ζῶσαν εἰς τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον τάφον; Ἄλλ' ἡ ἀναίσθητος καρδία τῶν ἀπανθρώπων ἐκείνων αἰτινες ὁμοιάζον τοὺς ὁποίους ἐκατόκαιον βράχους ἐφάνη δι' ἄλου ἄσπλαγγχος καὶ ἀκαμπτος πρὸς αὐτήν. Μὴν ἔχουσα δὲ πλέον δύναμιν νὰ ἀντισταθῇ ἐσῦρτο ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐκείνων αἰτινες ἔχαιρον βλέποντές τὴν ἀδύνατον καὶ ἀνίκανον νὰ ἐναντιωθῇ, καὶ τὴν ἐβρίψαν ἐπὶ κλίνης παλαιᾶς. Συνῆλθεν ἔπειτα εἰς αὐτήν, καὶ ἐβρίψε λυπηρὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς φυλακῆς τῆς.

« Βάρβαρε Λεοπόλδε, εἶπε κλαίουσα, εἶσαι εὐχαριστήμενος. . . ; Δυστυχῆς ἐγώ. . . ! Ἡ φρικτωτάτη σκληρότης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ τρομερωτέραν ἐκδίκησιν. . . ! Ἄ! διὰ τί τὸ ἔξοφός σου δὲν μοῦ διεπέρασε τὴν καρδίαν; »
Ἄνο ἡμερονύκτια παρήλθον χωρὶς νὰ κλείσῃ ὀμμάτιον οὐδὲ νὰ φάγῃ τι.
Καὶ αὐτὸς ὁ Βερτράμος (στρατιώτης, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν φυλακὴν τὴν ἐνεπιστεύθησαν) ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀξιοδράκρυ-

τον κατάστασιν εἰς ἣν εἶχε καταπέσει ἡ Ἐθελβίνα ἐξ ἀπειρίας. Ὅθεν τὴν ἐβίασε νὰ φάγῃ τὸ φαγητὸν τὸ ὅποιον τῇ ἔφερε, καὶ τῇ ὑπέσχεθη νὰ καταστήσῃ ἐλαφροτέραν τὴν δουλείαν τῆς.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, καμφοῖς ἀπὸ τῆς δυστυχίας τῆς αἰχμαλωτοῦ τῆς, εἶπεν εἰς τὸν Ῥυθμέρον βεβαίως, ἐὰν δὲν τῆς ἀλλάξωσι τὴν φυλακὴν, ἢ ζωὴ τῆς ἦτο εἰς κίνδυνον. Ὁ δὲ Ῥυθμέρος, ὁ ὑπουργὸς τῶν ἀνόμων ἐκδικήσεων τοῦ Λεοπόλδου, ἤκουσε τὴν εἰδήσιν ταύτην μετὰ χαρὰν τὴν ὅποιαν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ. Ἀπεκρίθη λοιπὸν ὅτι ἡ τύχη τῆς κομῆσης ἦτον ἡ δικαία ἀμοιβὴ τοῦ ἀνοήτου πείσματός τῆς, καὶ ἐπέσθεσε κυττάξας σοβαρὰ τὸν Βερτράμον, ὅτι τὸν διατάττει νὰ μὴ ἔγῃ δι' αὐτὴν οὐδέμιαν εὐσπλαγγίαν, καὶ ὅτι θέλει ἀποκριθῆ περὶ τῆς αἰχμαλωτοῦ μετὰ τὴν ἰδίαν του κεφαλῆν.

Ὁ Βερτράμος ἤθελε νὰ προβάλλῃ τὴν πρότασιν ταύτην εἰς αὐτὸν τὸν Λεοπόλδον; Ἄλλ' ἔμαθεν ὅτι ἐκεῖνος ἐκυριεύετο ἀπὸ μανιώδη πυρετόν. Ἀπελπισθεῖς λοιπὸν εἰς τοῦτο, ἀπεφάσισε, τουλάχιστον κρυφίως, νὰ παρηγορῇ ὀπισθοῦν τὴν Ἐθελβίναν.

Ἐπέστρεψε λοιπὸν εἰς τὸν πύργον καὶ εὐρεῖ τὴν αἰχμαλωτοῦ ὄχραν, μετὰ τὴν κόμην ἀπλεκτοῦ καὶ σχεδὸν χωρὶς αἰσθησίν. Ἡ μικρὰ στιγμὴ καθ' ἣν συνῆλθεν εἰς ἐκτυτὴν τῇ ἐχρησίμωσεν μόνον εἰς τὸ νὰ ἀναλογισθῇ τὴν ἔκτασιν τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ κινδύνου τῆς. Καὶ ἐπειδὴ εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἐστοχάζετο ὅτι ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ἐμελλε νὰ τὴν καταπλακώσῃ μετὰ τὴν πτώσιν του, τὸ αἶμα τῆς ἐπάγωνε καὶ ἀνέβραζεν ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὰς φλέβας τῆς. Ἡ κατάστασις τῆς αὐτῆ ἐκίνησεν εἰς οἴκτου τὸν Βερτράμον.
Καὶ ποῖα βάρβαρος καρδία ἤθελε δυνήθῃ νὰ μὴ καμφοῖ

εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐλεινὸν θέαμα; Τί! αὐτὴ εἶναι ἡ πλουσία ἐκείνη, καὶ ὠραία, καὶ ἰσχυρὰ κόμησος τοῦ Ἀβοῦρον;— Ὁ πλούτος, ἡ ὠραιότης, ἡ δύναμις τῆς δὲν δύνανται νὰ τὴν ἀπαλλάξωσιν ἀπὸ τῆς ὀλίσπης! Πρὸ ὀλίγου ἦτον εἰς τὸ παλάτιόν τῆς, ἢ ἐδέχετο τὴν ὑποταγὴν ὁλοκλήρου λαοῦ νῦν δὲ εἶναι εἰς τὸ ὕψος σκοτεινοῦ πύργου, τοῦ ὁποῖο ἢ πτώσις μέλλει ἴσως νὰ τῇ προξενήσῃ θάνατον τρομερὸν! εἶναι λάφυρον τῆς μάχης ἀνθρώπου ἀπίστου, ἐνὸς φονέως. . . τοῦ φονέως τοῦ πατρός τῆς.

Νομίσασα δὲ ὅτι ἐγνώρισε τὸν Βερτράμον ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς ὅποιους τὴν ἤρπασαν, ἐβρίξε, καὶ ἡ χεὶρ ἧτις ἤγγιζε τὴν τροφὴν τῆς ἦτον ἴσως θαμμένη ἀπὸ αἷμα. Ἐβλεπε πρὸς τοὺς τοῖς ὅτι ὁ Βερτράμος τὴν παρετήρει προσεκτικῶς, καὶ τὰ βλέμματά του τὴν κατέπληττον, ἀλλ' ὅμως ἦσαν βλέμματα εὐσπλαγγίνας. Κατεπράυνε δὲ τὴν ἀγριότητα τῆς φωνῆς του διὰ νὰ τὴν ὑποχρεώσῃ νὰ φάγῃ ὀλίγον τι ἀπὸ τὰ ὅποια τῇ ἔφερε φαγητά. Ἡ Ἐθελβίνα ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως συγκατένευσε νὰ λάβῃ ὀλίγην τροφὴν.

Ὁ Βερτράμος εὐχαριστήθη καὶ τὴν παρεκάλεσε μετὰ περισσοτέραν ἡμερότητα νὰ πῖνῃ ὀλίγον οἶνον. Ἡ κόμησος παρετήρησε τὸν οἶνον μετὰ ὄμμα ὑποπτον, ἀλλ' ὁ φύλαξ ἐπροσπάθησε νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ ἐκεῖνας τὰς ὑποψίας, βεβαιώσας αὐτὴν ὅτι τὸν ἐπῆρε κρυφίως χωρὶς νὰ ἔγῃ εἰδήσιν ὁ Ῥυθμέρος. Ἡ κόμησος ὅθεν ἐπέισθη καὶ τὸν ἐπῖε.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἐκλείσθησαν τὰ ὄμματά τῆς, καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἐκυριεύθη ἀπὸ ὑπνον σχεδὸν ληθηρῶν, τὸ δὲ αἶτιον ἦτον, ὅτι ὁ Βερτράμος ἔβαλεν εἰς τὸν οἶνον ποτὸν ναρκωτικόν, καὶ εἶχε μείνει εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ ἰδῇ ἀνὰ ποτὸν ἐμελλε νὰ κάμῃ τὸ ἐπιθυμητὸν εἰς αὐτὸν ἀποτέλεσμα. Ἀφοῦ δὲ εἶδεν ὅτι ἡ κόμησος ἀπεκοιμήθη, τὴν ἐπῆρεν ἡμέ-

Και μολτακτύκ δὲν πρόπει ν' ἀπυκθῆσμεν, φίλοι: συνδρομηταί. Καθῆκον μας, καὶ ἱερὸν καθῆκόν μας εἶναι νὰ καταπολεμήσωμεν ἠθικῶς καὶ ἐντὸς τοῦ νόμου τὴν καταπίεσιν καὶ τὴν ἀδικίαν, καὶ δὲ ἐλπίσωμεν τούλαχ' ἕσπον εἰς τὴν θείαν ἀντίληψιν, μὴ ἀμφιβάλλοντες ὅτι ὁ ὕψιστος, ἡ πηγὴ αὐτῆ τῆς δικαιοσύνης, θέλει στεφανώσαι μίαν ἡμέραν τὰς θυσίας καὶ τοὺς ἀγῶνας μας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐραυζόμεθα τὰς ἐπομένους ἀγγελίας ἐκ τοῦ Αὐστριακοῦ Παρατηρητοῦ τὸν ὅποιον ἐλάβομεν σήμερον.

Διάφοροι ἐφημερίδες τῆς Βιέννης μᾶς ἔδωσαν ἐλπίδας τινὰς ὅτι σήμερον θέλουν μᾶς ἀναγγεῖλαι θετικῶς περὶ ὀριστικῆς μάχης γενομένης πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας Οὐγγυροῦς πλησίον τῆς Πέστας, καθ' ἣν ἐνίκησαν τ' Αὐστριακὰ στρατεύματα· ἀλλ' αἱ ἐφημερίδες αὗται δὲν μᾶς ἔδωσαν οὐδεμίαν σήμερον περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πληροφορίαν. Πληροφορούμεθα ἀπεναντίας, ὅτι οἱ ἐπαναστάται συνεκεντρώθησαν κατὰ μὲν τινὰς πλησίον τῆς Κομόρνης, κατ' ἄλλους δὲ πλησίον τῆς Ἀβαϊτζένης, ὅπου θέλει δοθῆ ὁσονοῦπω μάχη. Ἐν γένει δὲ ἐκ τοῦ τύπου τῆς Βιέννης ἐξάγεται ὅτι ὁ τρόπος καθ' ὃν διετυχῆθη μέχρι τοῦδε ὁ πόλεμος ἐν Οὐγγαρίᾳ δὲν ἐπέφερε τὰ ἐπιθυμητὰ ἀποτελέσματα, καὶ ὅτι ἐνεκα τούτου ὑπάρχει διχόνοια μεταξὺ τοῦ ὑπουργείου περὶ τῶν μέτρων τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ ληφθῶσιν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

Εἰς τὸ χρηματιστήριον τῆς Βιέννης ἐπανελήθη τὴν 11 Ἀπριλίου ὅ,τι ἐλέγγοτο πρὸ ἡμερῶν ὑπὸ πολλῶν κάλλιστα πληροφορημένων ὅτι ὁ κόμης Σταδίου ἔδωκε τὴν παραιτήσιν του.

Αἱ ὑποθέσεις τῆς Οὐγγαρίας, ἡ Ῥωσικὴ ἐπέμβασις καὶ οἱ ὄροι αὐτῆς ὑπῆρξαν ἡ ἀφορμὴ τῆς παρακινήσεως τοῦ κόμης Σταδίου. Ἐὰν δὲ ἦναι ἀληθὲς ὅτι τινὲς ἐκ τῶν ὑπουργῶν ἐσκόπευον μετὰ τὰς ἐκ Πέστας γενομένας προτάσεις νὰ δώσωσιν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν τὸ πολίτευμα μετὰ τὸ ὅποιον ἐκυβερνᾶτο πρὸ τοῦ Μαρτίου, κατανοοῦμεν τότε καλῶς τὴν αἰτίαν τῆς παρακινήσεως τοῦ εὐγενοῦς Κόμητος.

Ὁ ἀνδρεῖος ἐν τῇ Οὐγγαρίᾳ στρατὸς μας μετὰ τὰς ἐπιχειρήσεις τὰς ὁποίας ἔλαβεν, ἔχει ἀνάγκη καλῶν ὁδηγῶν διὰ νὰ καταθλίψῃ τὴν ἐπαναστάσιν ὅσον καὶ ἂν κατέστη ἐκ νέου ἰσχυρά.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ ὑπουργεῖον ἐν πνεύμῳ ἀπὸ τὴν πεποιθήσιν ταύτην θέλει ἐνωθῆ, καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Κόμητος Σταδίου θέλει δυνηθῆ νὰ ἐνεργήσῃ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον τοῦ τόπου.

Ἐξ ἄλλων ἐιδήσεων τὰς ὁποίας ἐλάβομεν σήμερον διὰ τοῦ ἐκ Πειραιῶς καταπλεύσαντος Αὐστριακοῦ ἀτμοπλοῦ πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Αὐστριακὸς στρατὸς προσεβλήθη ὑπὸ τῶν Οὐγγυρῶν καὶ μετὰ μεγάλην ἀπώλειαν αὐτοῦ κατέφυγεν ἐξωθεν τῆς Πέστας συγκεντρωθεὶς ἐκεῖ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως· ὅτι κατελήθη ὑπὸ τῶν Οὐγγυρῶν ἡ πόλις Βαϊτζένη κειμένη μεταξὺ τῆς Πέστας καὶ τοῦ πολιορκουμένου φρουρίου τῆς Κομόρνης· ὅτι οἱ Οὐγγυροὶ διέβησαν εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθον τοῦ Δουνάβεως· ὅτι τὰ πολιορκουόμενα τὴν Κομόρνην Αὐστριακὰ στρατεύματα ἀπεσύρθησαν, ὅτι ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην τοῦ στρατοῦ τῆς ἐπαυσε τῆς ἀρχιστρατηγίας καὶ τὸν Βινδισγράιτς καὶ τὸν Γελάσιτς καὶ ἄλλους στρατηγούς τῆς διορίσασα εἰς τὴν ἀρχιστρατηγίαν τὸν μαρσάλον Βέλδεν· ὅτι Ῥωσικὰ στρατεύματα δὲν εἰσῆλθον εἰς Τρανσυλβανίαν· ὅτι ὁ Βενεσέδαλεν εἰς τὴν Βουκοβίναν· ὅτι ὁ στρατηγὸς τῶν Οὐγγυρῶν Πρέσελ ἐκυρίευσεν καὶ τὸ Τουμπὸρ καὶ τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Βανάτου, καὶ ὅτι ὁ πατριάρχης κατέφυγεν εἰς Ζέμονα. Ὅτι ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις ἀπαντήσασα εἰς τὴν διακοίνωσιν τῆς Προσσίας εἶπεν ὅτι δὲν στέλλει πληρεξούσιον τῆς ἐν Φραγκφορτίῳ ὡς μὴ ἀναγνωρίζουσα τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν, καὶ διακηρύσσεται κατὰ τῆς Προσσίας, ἂν δεχθῆ τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀξίαν ἢ καὶ προσωρινῶς μόνον, τὴν διεύθυνσιν τῶν Γερμανικῶν πραγμάτων.

Ἡ Γένουα καθυστάσεν, ἀφοῦ ὁ νέος βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ Β. ἔδωκε τὴν ἀμνηστίαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαιροῦνται δώδεκα μόνον ἄτομα, καὶ εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν τὰ βασιλικὰ στρατεύματα.

Λέγεται ὡς βέβαιον ὅτι ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία μετὰ τῆς Αὐστρίας καὶ τοῦ Πεδεμοντιῦ, ἐσυμφώνησαν νὰ γίνῃ σύνοδος ἐν Βερώνῃ περὶ κανονισμοῦ τῶν Ἰταλικῶν πραγμάτων.

Ἐκτακτὸς ταχυδρόμος προσελθὼν ἐκ Πετρούπολεως εἰς Βιένναν ἀνήγγειλεν ὅτι τὴν 5 Ἀπριλίου ἔλαβεν ὁ ἀυτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας τὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς νίκης τοῦ ἀρχιστρατήγου Ραδέσκη, καὶ ὅτι παρουσασθεὶς ἐνώπιον τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς τοῦ ἀνήγγειλε πρὸς αὐτοὺς τὴν ἀνακωχὴν τῆς Νοβάρης, οἵτινες ἐκράχθησαν, Ζήτω ὁ ἥρω ἀρχιστράτηγος! Τὴν ἐβδόμην δὲ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπέστειλεν ὁ μονάρχης οὗτος ἕνα στρατηγὸν ὑπαπιστήν του εἰς Μεδιόλανα φέροντα τὰ συγχαρητήριά του πρὸς τὸν ἀρχιστράτηγον Ραδέσκη.

Ἰδιαιτέρα ἐκ Φλωρεντίας ἀλληλογραφίᾳ ἀπὸ 16[28 Μαρτίου ἀναφέρει:

Χωρὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ καὶ τὴν ἀπέθετε κατὰ γῆς· ἐσὴ κωσεν ἐπειτα τὴν παλαιὰν κλίνην καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς ἄλλο μέρος τοῦ πύργου, τὸ ὅποιον ἦτο μακρὰν τοῦ θαλάσσιου· Ἐφραξε δὲ καὶ τὰ παράθυρα, διὰ νὰ μὴ παρατηρήσῃ ὁ Γυθμέρος καὶ ἄλλο φανάριον τὸ ὅποιον ἐκρέμασεν εἰς τὸν θόλον, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν κόμησάν τὴν ἔβαλε πάλιν εἰς τὴν κλίνην τῆς.

Ἡ Ἐθελβίνα κοιμηθεῖσα ὄλην τὴν νύκτα καὶ μέρος τῆς ἡμέρας, ἠγέρθη πολὺ ἀργά· ὁ δὲ τότε μακρὸς ὕπνος ἐνεδὸν νάμωσεν τὰς αἰσθήσεις τῆς.

Οἱ ὄνειροί τῆς δὲν ἦσαν τῶσον ὀλιβεροί, τῶσον τρομακτικοί, ὅσον ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ. Εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἐνόμισεν ὅτι εὐρήθη ἐμπροσθεν εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ λιθίνου ἐκείνου θυσιαστηρίου, ὃ δὲ πατὴρ τῆς ἐφάνη τότε καὶ τῇ εἶπεν·

« Ἐνθυμοῦ τοὺς ὄρκους σου· ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως δὲν εἶναι μακρὰν. . . μὴ τὸν φοβεῖσαι. . . Ἐχε θάρρος, Ἐθελβίνα ».

Τὸ φάσμα τοῦτο ἐγένετο ἄφαντον, καὶ αὐτὴ εὐρεθεῖσα πάλιν εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἐφαντάσθη ὅτι εἶδε νὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ τῆς, καὶ τὴν ἤκουσε λέγουσαν τοὺς παρηγορητικούς τούτους λόγους·

« Ἦλθον νὰ καθησυχάσω τὴν ψυχὴν σου, θυγάτηρ μου. . . Εἶσαι ἀθώα, καὶ θέλεις εὐτυχῆσαι. . . Ἐδικητὴς πολὺ ἀγαπητὸς εἰς σὲ θέλει ὀπλισθῆ κατὰ τοῦ Λεοπόλδου, καὶ θέλει τὸν ἐκδικηθῆ διὰ τὰ ἐγκλήματά του. . . Μὴν ἀπελπίζεσαι λοιπόν. . . Ὑγίαινε ».

Ἡ Ἐθελβίνα ἐξύπνησεν· ἡ δὲ ἐνθυμῆσις τῶν ὄσων ἐνόμισεν ὅτι εἶδε καὶ ἤκουσε, καίτοι συγκεχυμένη ὄλιγον, ἀποκατέστηρε τὴν ἡσυχίαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς. Τότε πρῶτον ἐτάλμησεν νὰ περιεργασθῆ τὴν τρομερὰν φυλακὴν τῆς.

Ὁ πύργος ἐκεῖνος οὐδέποτε κατοικήθη, ἀλλ' ἐχρησίμευεν ἄλλοτε ὡς τόπος εἰς τὸν ὅποιον παρετάττοντο οἱ στρατιῶται, καὶ ἐκεῖθεν οἱ πολιορκουόμενοι, ὑπερασπιζόμενοι ἀπὸ τὸ βῆμα τῶν πολιορκητῶν, ἠδύνατο νὰ καταστρέψωσιν ὄλας τὰς μηχανὰς καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν. Ἐφάνοντο δὲ καὶ ὀπαλχηρσιμεύουσαι διὰ τὰ τηλεβόλα. Ταῖς ἐξ αὐτῶν ἦσαν πεφραγμέναι ἐξ ἡμιστίας καὶ ἐσχημάτιζον παράθυρα. Τὸ ἔδαφος ἦτον ἐφραγμένον εἰς πολλὰ μέρη, καθὼς καὶ ἡ στέγη καὶ οἱ στύλοι τοὺς ὁποίους εἶχον στήθει πρὸς ἐπιστήριξιν τοῦ θόλου. Ἡ Ἐθελβίνα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποβάλλῃ ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῆς τὸν δίκαιον τρόμον, ὁσᾶνκις παρετῆρει τὸ κρημισμένον μέρος τῆς τρομερᾶς φυλακῆς τῆς.

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ θαλάσσιου ἦτο σχίσμα δι' οὗ ἐφαίνετο τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ εἰς τινὰ μέρη τὸ ἀνοῖγμα ἦτο τῶσον μέγα, ὥστε ἠδύνατο τις νὰ ἐκβάλῃ ἐκεῖθεν τὴν κεφαλὴν του. Ἡ ὕψηλὴ θέσις τοῦ πύργου καὶ μάλιστα τοῦ στεγασματος ἐκείνου, ἔκαμε τὴν Ἐθελβίναν νὰ στοχασθῆ, ὅτι αἱ τεράστια ἐκεῖνα ὀπαλῆσαν ἀποτελέσματα κεραυνοῦ, καὶ ἔτρεμε φοβουμένη μήπως νέος τις κλονισμὸς τὸν κατακρημνίσῃ.

« Ναί, ἐξάπαντος, ἐφώνηξε μετὰ τόνον ἀπελπισίας, ὁ τρομερὸς οὗτος τόπος θέλει γίνῃ τάφος μου. . . Ἄ! βλέπω καλῶς ὄλην τὴν δυστυχίαν μου· δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀποφυγῶ. . . Τὸ τέρας τὸ ὅποιον δὲν ἠθέλησε νὰ με φουέσῃ, μ' ἐκλείσεν ἐδῶ διὰ νὰ μοὶ προξενήσῃ ἔτι φορικτότερον θάνατον. . . »

Ἡ θύρα ἦτο πλατεῖα καὶ σιδηρᾶ, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ἐπροσπάθησε ν' ἀνοίξῃ· οἱ δὲ ὑποστηρίζοντες αὐτὴν τοῖχοι ἦσαν στερεώτεροι παρ' ὅλον τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ πύργου. Ἐκεῖ ἔφερε τὴν καθέδραν τῆς, καὶ ἐκάθισεν συλλογίζομένη

« Ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις, ἐπιχειρηθεῖσα νὰ πωλήσῃ δημοσίᾳ κτήματα, δὲν εὗρεν ἀγοραστάς. — Κατὰ τὴν συγῆλθον τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἐψηφίσθησαν μόλις τὸ ἕν δέκατον τῶν πολιτῶν. — Ἡ πόλις τῆς Φλωρεντίας κατέστη ἄλλο δάσος ἀπὸ τὰ ὑψωθέντα δένδρα τῆς ἐλευθερίας. Ἄν ἕως τῶρα ἐφώνηζον Ἐνωσις μετὰ τῆς Ῥώμης, ἤδη ὁ Πρόεδρος τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως Γουεράτσος δὲν θέλει τὴν ἔνωσιν ταύτην ὑπὸ μίαν Κυβέρνησιν, διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἐκτὸς τοῦ παραδείσου. — Προχθὲς, ἤτοι τῇ 14[26] Μαρτίου συνῆλθον οἱ Πληρεξούσιοι τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως. — Σᾶς εἶναι γνωστὰ αἱ μεταξὺ Κάρουλου καὶ Ραδέσκη μάχαι, ὡς καὶ ἡ νίκη τοῦ τελευταίου. Ἀπὸ τὰς ἐιδήσεις ταύτας ἐκπλαγεῖσα ἡ ἐνταῦθα προσωρινὴ Κυβέρνησις ἐξελέξατο κατὰ τὸ μεσονύκτιον δικτάτορα τὸν Γουεράτσον, συμφωνούσης καὶ τῆς Συνελεύσεως. Τῶν πολιτῶν ἡ κατῆφεια εἶναι ἀπερίγραπτος. Οἱ κληοὶ Ἰταλοὶ ἴσως διδαχθῶσι τῶρα, ὅτι διὰ τῶν θεάτρων καὶ τῶν φωνῶν δὲν ἀποκτῶνται οὔτε διατηροῦνται αἱ ἐλευθερίαι. Τὴν δυστυχὴ Κάρουλον, τοσαῦτα παθόντα, ἀποκαλοῦσι προδότην. Ὅποια ἀχριστία! Καὶ ἐν τούτοις ἐκ τῶν Τσρκάνων καὶ Ῥωμαίων οὐδεὶς ὑπάγει εἰς τὸν πόλεμον. Σήμερον ὁ Γουεράτσος ἐπρότεινεν εἰς τὴν Συνέλευσιν νὰ πέμψωσιν ἐπιτροπὴν, διὰ νὰ προσκαλέσωσιν τὸν Δούκα, ὥστε νὰ μὴ ἔλθῃ οὗτος μετὰ τοὺς Αὐστριακούς· ἀλλὰ δὲν ἀπερασίση εἰσέτι τίποτε ».

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐπειδὴ τυπώνεται εἰς τὸ ἡμέτερον τυπογραφεῖον ἡ νέα ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ἐφημερίς, ὁ Παρατηρητὴς τῶν Κυκλάδων, ἐνόμισεν τινὲς ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ συντάκται αὐτῆς. Μὴ συνειθίζοντες λοιπόν μῆτε ἐπιθυμοῦντες νὰ ὀφελώμεθα ἠθικῶς ἀπὸ τοῦς κόπους ἄλλων διακοινομένων, ὅτι οὔτε εἰς ἡμᾶς ἀνήκει ἡ ἐφημερίς αὕτη, οὔτε τὸ παραμικρὸν μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τῆς λαμβάνομεν, μολοντί οἱ κύριοι Συντάκται αὐτῆς εἶναι ἀξίεπαινοὶ διὰ τε τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ἀνεδέχθησαν καὶ διὰ τὸ ἀξιόλογον καὶ σπουδαῖον τῆς ὕλης. Καὶ ἐπειδὴ, ὡς πληροφορούμεθα, εἶναι ἐξ ἐκεῖνων οἵτινες ἔκαμαν τὰς σπουδὰς τῶν εἰς τὸ ἐνταῦθα Γυμνάσιον, προτρέπομεν τοὺς συμπολίτας μας νὰ τοὺς συνδράμωσιν ἐνθαφρόνοντες αὐτοὺς εἰς τὴν ἐξάκκοιούσῃν τοῦ ἔργου τὸ ὅποιον ἐπεχείρησαν, τοσοῦτον ὠφελίμου εἰς τὴν κοινωνίαν μας.

— Πρὸ πολλοῦ τὸ ὑπουργεῖόν μας εἶναι ἄνω καὶ κάτω, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν, καὶ μ' ὄλον ὅτι ἡ Αὐλὴ ἐπ-

τὴν φοικτὴν κατάστασιν τῆς.

Τότε ἐνθυμήθη τὴν ἠπιωτέραν συμπεριφορὰν τοῦ φυλακῶς τῆς. Αἱ περιποιήσεις ὅσας τῇ ἔδειξε τὴν ἔκαμαν νὰ στοχασθῆ ὅτι ἴσως ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐλπίδα τινὰ εἰς τὴν φιλανθρωπίαν του· καὶ ἀπεράσισα ν' αὐξήσῃ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην του μετὰ ὄρα.

Ἦνῶ δὲ ἐνησχολεῖτο εἰς τοιοῦτους σκοπούς, ἤκουσεν ὅτι ἠνοῖγετο ἡ θύρα τῆς, καὶ ἐμβῆεν ὁ Βερτρᾶμος. Οὗτος εἶδε μετὰ χαρᾶν τοῦ τὸ εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα τῶν φροντίδων του, ἔβληεν ἔπειτα κατὰ γῆς τὴν τροφήν τῆς κομητῆς, καὶ ἐπὶ χάρησε πρὸς τὸ πλέον κρημισμένον μέρος τοῦ πύργου διὰ ν' ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα.

Ἡ Ἐθελβίνα τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὸν ὅποιον ἐλάμβανε κόπον, καὶ τῇ εἶπεν ὅτι μόνον ἐν παράθρονον ἤθελε νὰ ἔχῃ ἀνάκτονον, τὸ πρὸς τὴν παιδιάδα, διότι τὰ λοιπὰ τῇ ἐπροξένουν πολλὴν τρομερὰν θείαν.

Ἐνῶ δὲ ὁ Βερτρᾶμος ἔμελλεν ν' ἀναχωρήσῃ, ἡ Ἐθελβίνα τῇ ἔδοσεν ἐν πολυτίμῳ δακτυλίδιον, λέγουσα·

« Τοῦτο εἶναι μικρὸν σημεῖον τῆς εὐγνωμοσύνης μου δι' ὄλας τὰς φροντίδας ὅσας κατέβαλες περὶ ἐμοῦ. . . Δὲν θέλω τὰς λησμονῆσαι ποτε ».

Ὁ Βερτρᾶμος ὑπερευχαριστηθεὶς ὑπετίχθη νὰ τῇ φέρῃ βιβλία τινα, καὶ τᾶντι ἡ νέα ἀίχμαλτος τὸν εἶδε νὰ ἔλθῃ μετὰ τὰ ὑποσχθέντα. Ἐκτοτε αἱ ὄραι παρήρχοντο γρηγορώτερον· τὰς δὲ εἰκόνας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός τῆς ἀποτέ δὲν τὰς ἄρηνεν, ἀλλὰ κατέβρεχε καθήμεραν μετὰ δάκρυα τῆς τοῦς ὀλιβεροῦς καὶ ἀφώνους τοῦ πόνου τῆς μάρτυρας.

ΚΕΦΑΛ. ΙΘ.

Τὸ ἑσπέρας μελαγχολικῆς καὶ θερμῆς ἡμέρας ἐσυννεφίσεν ὁ καιρὸς· ἐπνευσεν ἄνεμος βίαιος καὶ νέφη πεπυκνωμέ-

